

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-63/05)

(2005/C 82/42)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 3 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa ze Służby Prawnej, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lutego 2002 r. odnoszącej się do ozonu w otaczającym powietrzu (Dz.U. L 67 z 9.3.2002, str. 14), a w każdym razie nie powiadamiając o ich ustanowieniu Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 9 września 2005 r.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-65/05)

(2005/C 82/43)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 10 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Patakia, ze służb prawnych Komisji, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wprowadzając w art. 2 ust. 1, art. 3 akapit drugi, art. 4 i art. 5 ustawy nr 3037/2002 zakaz instalacji i użytkowania wszelkich automatów do gier elektrycznych, elektronicznych i elektromechanicznych, w tym gier zręcznościowych i gier komputerowych, we wszelkich lokalach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 28, 43 i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Do Komisji wpłynęły skargi dotyczące ustawowego zakazu instalacji i użytkowania wszelkich automatów do gier elektrycznych, elektronicznych i elektromechanicznych, w tym gier zręcznościowych i gier komputerowych, we wszelkich lokalach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn.

Komisja jest zdania, że w świetle orzecznictwa Trybunału wymieniony zakaz stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie towarów, swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej i swobodzie świadczenia usług. Komisja dodaje, że projekt wspomnianej ustawy nie został jej przesłany, co stanowi naruszenie art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34, która wprowadza procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz przepisów dotyczących usług w społeczeństwie informacyjnym.

Komisja uznaje ponadto podane na uzasadnienie zakazu przyczyny, dotyczące ochrony porządku publicznego, w szczególności polegające na konieczności zapewnienia, by automaty rozrywkowe nie stały się grami hazardowymi, co mogłoby wywoływać określone problemy społeczne, za niewystarczające do ustanowienia spornego zakazu, ponieważ wymienione cele można osiągnąć za pomocą bardziej odpowiednich i proporcjonalnych środków, w mniejszym stopniu ograniczających wymienione swobody.

Podobnie, podniesiona przez władze greckie konieczność pilnego wprowadzenia spornego zakazu nie uzasadnia zdaniem Komisji niepoinformowania jej, skoro dyrektywa 98/34 przewiduje stosowną procedurę dla przypadków pilnych.

W związku z powyższym Komisja jest zdania, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 28, 43 i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy 98/34.

(¹) Dz.U. L 204 z dnia 21 lipca 1998 r., str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-67/05)

(2005/C 82/44)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez prof. dr Ulricha Wölkera oraz Sarę Pardo Quintillian, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując lub w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy wspomnianej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2000/60/WE upłynął dnia 22 grudnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. w dniu 11 lutego 2005 r.

(Sprawa C-68/05 P)

(2005/C 82/45)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02, **Koninklijke Coöperatie Cosun U.A.** przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Koninklijke Coöperatie Cosun U.A., reprezentowaną przez adwokatów M.M. Slotbooma i N.J. Helderera.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- orzeczenie przez Trybunał w przedmiocie sprawy poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- ewentualnie o skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd,

obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania zarówno w pierwszej jak i drugiej instancji.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwszy zarzut

Naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd stwierdził, że opłata od nie wywiezionego cukru C nie stanowi należności celnej przywózowej lub wywózowej w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1430/79.

Drugi zarzut subsydiarny

Sąd niesłusznie nie uwzględnił, że opłata od nie wywiezionego cukru C powinna być traktowana jako należność celna przywózowa w rozumieniu rozporządzenia nr 1430/79.